

Geert Barbier

SCHOTSE SCHULLEN

illustraties
Martine Dosselaere

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

inkijkexemplaar

Geert Barbier

SCHOTSE SCHULLEN

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

illustraties
Martine Dosselaere

SCHOTSE SCHULLEN

Verhaaltjes voor bij het totjes en
Schotse schullen eten op een terrasje

Eerder verscheen bij Ambilicious
Oostendse Totjes (ISBN 9789496633107)

Eerste druk 2025
Copyright tekst © Geert Barbier
Copyright illustratie(s) © Martine Dosselaere

OMSLAG
Vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
Vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-80-0 | NUR 303
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Breda | Kalmthout

*De poeta e loco,
Todos tenemos un poco*

(Sandra Cisneros)

Een bedankje voor mijn meelezers, vooral
Herbert, Christine en natuurlijk Martine.

En voor Sue, die me dagelijks ondersteunt,
soms letterlijk.

Inhoud

1. Kerst Spoken	13
2. De Sirenekoningin.....	21
3. Arthur, de avontuurlijke meeuw	35
4. De korte EI en de lange IJ.....	41
5. De kroegbaas, zijn hond en zijn kat.....	43
6. De schol en de tong.....	51
7. In de Drie Koningen.....	53
8. Het Zeemeerpaard	61
9. De schrijver en de Vogel Roc.....	73
10. De Boomvisser	81
11. De gevallen Engel.....	87
12. Jean-Marie	95
13. De croupier en zijn dochters.....	99
14. Uruguay	107
15. Verwarring.....	113
16. De prins van Montenegro	117
17. De Dromedaris	123
18. De witte abelen	137
19. Jeang, de kolenmarchang	141
20. Ernest van Nieuwenburg	145

Kerst Spoken

Maar vent, overlaatst ben ik iets tegengekomen! Je zal het niet geloven! Nee, ik kan het bijna niet vertellen. Jaja, je zegt wel dat je het aan niemand vertelt maar de dag van vandaag ... je zegt een half woord en morgen staat het op Facebook!

Maar allez, maar echt hé: aan nie-mand vertellen! Of ik bezie je van mijn leven niet meer. Kan je erop zweren? Aha, je wil niet zweren? OK, dan zeg ik niks. Hoezo, ik ben niet serieus? Ik ben doodserieus. Knijp maar een keer in mijn arm, dan zie je dat ik bloedserieus ben. Nu goed? Ok, ik ga beginnen vertellen, maar als je het niet gelooft, of als je denkt dat je het nooit kan verzwijgen, roep je Ow! Juist gelijk met de paarden: ow! Dan stop ik, en doe ik mijn mond niet meer open.

Enfin, soit. Ken je dat pizzarestaurantje tegen het Duinenkerkje? Heel goeie pizza's, en redelijke prijzen. Ik ga er af en toe 's eten. Ik kook meestal wel 't één of 't ander, maar een man alleen, tja. Er zijn van die dagen dat ik geen goesting heb om zelfs een omeletje te bakken al liggen er garnaars in de frigo.

Hoezo, to the point? OK, OK. Een mens mag toch een introductietje maken, nee? To the point, menèrre, moet ik ineens het einde verklappen? Enfin soit, ik was die avond daar gaan eten. Pizza Quattro formaggi, en een fles chianti. Je weet dat ik de markten doe, en in dit seizoen heb ik

geen tijd om zelf te koken, want die Kerstmarkten dat is van 's morgens tot 's avonds. Ik had een boek mee, en voor ik het goed en wel wist was de fles uit. Goed wijntje trouwens, Colli Senesi.

Ik pakte nog een espresso en een grappa, en ik keek op mijn uurwerk. Half elf. Een paar dagen voor Kerstmis. Ik dacht al bij mijn eigen: Ivan, dat is niet verstandig van nu naar huis te rijden. Nieuwpoortse steenweg of Kustbaan? Eén kans op twee staat de politie op de loer en dan heb je het gloeiend vlaggen. En dan? Rijbewijs kwijt, en dat voor een marktkramer? In de beste periode van het jaar? Geen denken aan. Dus, bedacht ik: ik ga me in de auto zetten, zetel naar beneden en ik doe een tukje. Het is daar heel rustig, niemand die me gaat storen, wat kan er misgaan?

Mijn auto stond aan het kerkje, allez, aan dat boerderijtje ernaast. Het had een beetje gesneeuwd, en de straat was al glad. Ik ga zitten, draai de zetel lager en ik val bonk in slaap.

Een paar uur later word ik wakker, en wat zie ik? Flarden mist. Een mager maantje. Hoe laat? Kwart na enen. Ik zet mijn zetel recht en veeg de voorruit met een vod af, want die was serieus aangeslagen. In de verte hoorde in het klaaglijk lawaai van de misthoorn. Toeoeoet...toeoeoet. De kruisen op het kerkhof doemden boven het muurtje op, maar verder zag ik niets. Ineens verschiet ik me een ongeluk! Daar, in het kerkportaal bewoog iets! Ik blijf stokstijf zitten en probeer meer te zien, maar dat portaal staat wat naar binnen en ligt in de schaduw.

Jaja, er staat een straatlantaarn een beetje verder, maar die hielp niet bij die mist. Ineens maakt zich een schaduw uit dat portaal los en gaat op het poortje af. Een wat geblokte figuur in een grote jas met een cape aan. Hij droeg een

hoed met een brede boord. En een wandelstok met een zilveren handvat dat – ik weet niet hoe – oplicht. Ik dacht al dat hij op mijn auto afkwam en ik zat daar stijf als een plank, maar nee, hij bleef staan aan het poortje. Zo'n laag dingetje waar je bijna kan over springen.

Hij maakte een gebaar of hij iets uit een binnenzak haalde en keek op iets dat op een uurwerk leek. Het soort dat mijn grootvader ook had, zo met een kettingsje aan zijn vestzak. Daarna stopte hij het weer weg en koekeloerde langzaam van links naar rechts. Even leek het of hij recht mijn auto inkeek! Mens, het was alsof mijn hart stilstond!

Ineens boog hij voorover. Hij veegde de sneeuw van het poortje, draaide het open en deed een stap naar links, richting de duinen. Dan bleef hij staan, alsof hij op iemand wachtte. Uit de richting van de dijk verscheen nog een gestalte. Ook helemaal in het zwart met een korte cabane en een sjaal aan. Hij nam nog even een trekje en gooide dan zijn sigaret weg.

De twee mannen gaven elkaar de hand alsof ze elkaar in lang niet gezien hadden. Inbrekers? Twee oude inbrekers? Maar er was iets aan hen dat me dat idee meteen deed verwerpen. En het leek me dat ik die pas aangekomene nog gezien had.

Ik hoorde de oude geblokte luidop iets zeggen. 'Bienvenu. J'et gevoenden, têt?'

De andere deed zijn sjaal van voor zijn gezicht en nu zag ik op wie hij trok.

Kan je 't niet raden? Dan wacht ik nog met het te verklappen. Hoezo, je wilt het raden maar ik moet je wat meer geven? Wel, hij staat geschilderd op het stadhuis. Ja, nu verstaan?